

la poarta inimii tale

Vasile Andreica

versuri fără vreo noimă anume șoptesc
la poarta inimii tale
sperând că vreun gângurit fără glas
pornit din adâncurile-mi
se va potrivi cu vreo străveche mantră
într-o limbă scrisă-n liniile vieții
din palmele uscate ale strămoșilor
o limbă-n care arheologii și paleolingviștii s-au încurcat
poate un dialect venusian
așa că la poarta inimii tale stau
și-mi șoptesc dragostea
poate-ntr-o limbă de îngeri
sau de fiori
sau de tihnite tăceri
mâinile tale-mi acoperă creștetul
a binecuvântare
și-mi spun că tu
doamna râsului și plânsului meu
auzi și ce nu îndrăznesc să șoptesc
acolo-n valea sfântă dintre colinele vieții
oftez ușurat și-n liniștea înserării
aspir spre inima ta
ce mă respiră.